

Vann som medium for liv

Theodor Schwenk: "Grundlagen der Potenzforschung. , Weleda-Verlag. Schwäbisch Gmünd. 1954.

Betrakter vi en trestamme, for eksempel en gammel, knudret ekestamme, ser vi noe som engang har vært levende. Gjennom trestammen strømmer ennu livet. Men i de storknete former vi ser, er livet nesten helt forsvunnet. Såsnart stoffet i de levende plantedeler blir for hårdt og stivt, skilles det ut av den levende strøm. I de former som dette hendoende stoff danner, kan vi se livsstrømmen i storknet tilstand. - Dette dode eller nesten helt dode plantestoff tjener fremdeles livet som stottende grunnlag, og forsåvidt er det med i den levende organisme som helhet. Nytt liv kan også spire frem på den gamle, halvdode stammes storknete former. Men hvor spirer det frem? Kun der hvor der er noe som er så mykt, at der er mulighet for en strømmende, rytmisk bevegelse. Det behøver ikke å være mer enn en svak antydning av slike strømminger som oppstår. Men muligheten må være der.

Forutsetningen for at de strømmende bevegelser kan komme i gang, er alltid noe flytende. Det strømmende, bevegelige kan også være luft, for eksempel i lungene, men først og fremst er de flytende væsker livets element. Det faste er enten stottende grunnlag for de strømmende, flytende væsker, eller også blir det i oppløst tilstand fort med den flytende livsstrøm.

Av alle væsker har vannet helt enestående egenskaper som formidler at livet kan utfolde seg.

Vannet er en av de væsker som trenger storst varmemengde for å bli oppvarmet, og som altså også omvendt beholder varmen lengst. Dette har avgjørende betydning for hele jordens liv. Betrakter vi jorden som helhet, oppdager vi at verdenshavene opptar tropeområdenes varme i seg. I de store havstrømmer fores denne varme til polaregnene, hvor kulden derved blir mildnet. Uten Golfstrømmen vilde Norges klima være omtrent som Gronlands. Hvis vi nu hypotetisk tenker oss en helt annen væske i de store verdenshav, en væske som lett varmes opp og som derfor også lett avgir varme, vilde den store utjevning mellom tropene og polaregnene ikke finne sted, og alt jordens liv vilde folgelig meget snart forsvinne.

Den samme store utjevning finner også sted ved atmosfærens strømmende vanddamper.

Vanligvis oker en væskes spesifikke vekt ettersom den blir kaldere. Det kaldeste synker altså ned. Dette gjelder også for vann, men bare ned til ca. + 4° C. Under denne temperatur blir vannet igjen lettere, og det kaldeste stiger da opp. Folgelig begynner isdannelsene alltid ved overflaten av vannene og ikke ved bunnen. Derved bevares varmen vinteren igjennom i meget hoyere grad enn hvis isdannelsene hadde begynt nederst. Ja, uten denne enestående spesialegenskap som vannet har, vilde hele jorden hurtig bli forvandlet til en gold orken, for det meste en isorken. Men takket være vannet får livet mulighet til å utfolde seg. -

En ganske spesiell vannegenskap spiller stor rolle for menneskets livsorganisme. Menneskelegemets temperatur må som bekjent helst være + 37° C. En liten forskyvning betyr sykdom, en større forskyvning livsfare eller dod. Akkurat ved denne temperatur + 37° C har imidlertid vannet sin beste mulighet til å bli lett oppvarmet. Livsorganismen og vannets egenskaper klinger også her harmonisk sammen.

Hvorledes forholder vannet seg til de faste stoffer? Også her har det en særstilling som nettopp gjør det i stand til å tjene livet mest mulig. Kjemisk sett er det nøytralt. Men blant de nøytrale væsker har nettopp vannet den hoyeste evne til å oppløse faste substanser og til å beholde de faste substanser i oppløst tilstand. De levende organismer trenger mange faste stoffer til sin næring. Men først må de faste stoffer oppløses i vannet.

Når vi derfor vil forstå hvorledes livet utfolder seg, må vi stadig på nytt betrakte vannet og fremfor alt det store vannkretslop på hele jordkloden. Dette vannkretslop er igjen modifisert av dagsrytmen og av årsløpets rytme. I altfor sterk grad er vi ofte tilboylige til å se på den enkelte plante lose revet for seg selv. Den har det strømmende vann i seg, men dette strømmende vann henger i sin egenart og i sine strømminger sammen med hele jordens dagsrytme og årsløp. -

I en sprudlende bekk danner vannet en uendelighet av former som ustanselig forandrer seg. Og disse former er i sin egenart nært beslektet med de organiske former, særlig i plantelivet. Det er vanskelig å holde en enkelt av disse strømmende vannformer fast i forestillingen. Ja, det er så å si urett overfor bekkene. For den står jo nettopp ikke stille. Men et tilstivnet ferdig resultat av denne strømmende virksomhet kan vi i ro og mak betrakte om vinteren, når en bekk er frosset til is. Den ustanselige formforandring er borte. Men i de svulmende informasjoner kan vi se et storknet bilde av de "levende" vannbevegelser.

Nu vilde det naturligvis være feil å identifisere liv og strømmende vann. Liv er noe meget mer enn strømmende vann. Men det strømmende vann er livets venn og livets tjener. Det er rett og slett livets nødvendige

medium. -

Når vannet begynner å strømme, oppstår der straks noe man kunde kalle en indre bevegelsesstruktur i væsken. Hastigheten er størst i midten og minst på sidene, hvor vannet blir avbremset ved friksjon. La oss da nu anta, at et parti av vannet i midten har en bestemt hastighet, og at de to sidepartiene har en lavere hastighet. Da vil der oppstå to grenser på overgangsstedene. Straks vil der da oppstå nye hastighetsdifferenser i hver av partiene, nye overgangssteder o. s. v. - Hastigheten i flytende vann blir derfor gradvis jevnt stigende fra sidene mot midten, og de vannskiktene som slik glir forbi hverandre, kan bli like tynne som veggene i såpebobler. Det blir derfor enorme overflater som her oppstår. I hver kubikkcentimeter strømmende vann kan der på denne måte dannes flere hundre kvadratmeter indre vannoverflate. Overflatene av disse vannskikter opprettholdes ved den store overflatespenning (hvilket også er en særlig vannegenskap) . - Overskrides en bestemt hastighetsgrense, oppstår hvirvler og alle de vidunderlige, "levende", strømmende formasjoner i en fossende elv.

La os nu tenke oss en bestemt mengde av vannet i den fossende elv. Vi kan da sporre: Hvor meget veier det? Svar: 1, 2 kg. Hva er dets kjemiske formel? Svar: H₂O. - Der er mange livssituasjoner hvor disse spørsmål er de viktigste. Men svarene på disse spørsmål sier oss ikke det viktigste når det gjelder strømmende vann. Vannets tyngde er bare en faktor i dette spill. I det oyeeblikk vannet kommer i strømmende bevegelse, hvor de enorme indre overflater oppstår i ustanselig formforandring, er det mer enn ellers kommet inn i livets "felt". Med vilje antyder vi dette forelobig helt ubestemt med ordet "felt".

Her vil vi nu nemlig beskrive noen eksperimenter som er foretatt av Theodor Schwenk i forsokslaboratoriet ved Weleda-fabrikken i Schwäbisch Gmünd (fire mil ostenfor Stuttgart) . Theodor Schwenk er diplomingenior med strømninger i vann og luft som spesialområde. De følgende eksperimenter er utførlig beskrevet i hans bok "Grundlagen der Potenzforschung", (Weleda Verlag, Schwäbisch Gmünd, 1954) , som vi her anbefaler på det beste. -

1. etappe av forsoket: En rekke glassflasker med samme form fylles 2/3 fulle med destillert vann. Klokken 7. 00 rystes den første flaske i 4 minutter og settes så tilbake igjen (med klokkeslettet notert på etiketten) . Kl. 7. 15 utføres det samme med neste flaske. Slik fortsetter man med de andre flasker med 15 minutters mellomrom hele dognet rundt. Tilslutt har man da 96 (24 x 4) flasker stående i laboratoriet. Den eneste forskjell ved dem er altså at det destillerte vann er rystet på forskjellige klokkeslett.

2. etappe av forsoket gjøres neste dag. Man tar 96 porselensskåler og noterer de 96 klokkeslett på disse. Så legger man en dunge hvetekorn ned i hver av dem. (Man benytter kun biologisk dynamisk dyrket hvetekorn, da det har vist seg at dette egner seg best som forsoksmiddel.) Derefter heller man det destillerte vann fra de 96 flasker opp i hver sin tilsvarende porselensskål (uten at man lar der gå minutters pause inimellom) . Dette lar man så stå i 2 dogn. I hver porselensskål vil der nu være et stort antall korn som er begynt å spire, mens noen korn kanskje viser seg å være ikke-spiredyktige .

3. etappe begynner neste dag. Man tar 96 nye porselensskåler og noterer klokkeslettene fra 1. etappe på etikettene. Alle fylles med vanlig brønnvann. - Fra hver av de 96 porselensskåler i 2.

4. etappe utvelges 30 korn som alle har vist seg å være spiredyktige. Disse

5. legges gruppevis over i hver sin tilsvarende porsellensskål med brønnvann. Kun disse spiredyktige korn deltar i fortsettelsen av forsoket. Man har altså nu 96 porselensskåler, og i hver av dem er der 30 hvetekorn som alle er begynt å spire, og som man nu lar vokse videre i Grunnvannet i 6 dogn. Temperatur, trykk, fuktighetsgrad og lysforhold har de alle felles, da de står i samme rom. -

4. etappe gjennomføres etter 6. dogn i brønnvannet. Stråene har nu vokset til ca. 10 cm's lengde. Blant stråene i hver enkelt porselensskål er der en viss liten variasjonsbredde i lengden. Man måler nu lengden av alle de 30 stråene i en porselensskål og regner ut gjennomsnittslengden. Det samme gjennomføres for hver enkelt av de 96 strågrupper. Det viser seg da at de 96 gjennomsnitts-stråelengder er forskjellige med opp til 1 cm's differens.

Dette tegnes opp ved en kurve hvor de opprinnelige klokkeslett for vannets rystning avsettes som absisser og stråenes gjennomsnittslengder som ordinater. (Som kontroll veies også alle stråene. Gjennomsnittsvektene for de 96 grupper regnes ut. Resultatet blir det samme som ved måling av lengdene.)

Hvis man bare gjennomførte ett slikt forsøk, og altså bare hadde en slik kurve, vilde dette allerede være meget påfallende. Når man for hver enkelt porselensskål har regnet ut gjennomsnittslengden av de 30 strå (og alle ikke-spiredyktige korn er på den omtalte måte utsjaltet) , skulde man kunne gå ut fra at de 96 gjennomsnittslengder vilde bli like. Det vilde være en helt forsvinnende liten sannsynlighet for at nettopp de 30 korn som alle har større vekstintensitet (som kommer til syne i stråenes lengde og vekt) tilfeldigvis skulde være kommet i samme skål. Differensen er for stor til at tilfeldighet kan anføres som tilstrekkelig forklaring.

Imidlertid har Theodor Schwenk og hans medarbeidere ikke bare gjennomført ett enkelt slikt serieeksperiment. Det samme forsøk er gjort praktisk tatt hver eneste dag i løpet av 7 år. Man har altså over 2000 slike serier eksperimenter, - eller over 2000 slike kurver. Man kan så summere disse kurver. Hvis kurveutslagene berodde på tilfeldighet, vilde de da bli utlignet. Men det viser seg at kurvens maksima og minima kommer tydeligere frem jo flere kurver man tar.

Eksperimentenes resultat er altså at stråenes vekstintensitet (målt ved stråets lengde og vekt etter et bestemt tidsrom) er forskjellig ettersom de tilsvarende korn er begynt å spire i destillert vann som er rystet rytmisk på forskjellig klokkeslett. Idet det destillerte vann rystes rytmisk for eksempel kl. 14, - får det andre egenskaper som medium for vekstintensitet enn destillert vann som rystes rytmisk for eksempel kl. 15. 30. -

Dette må henge sammen med jordens dognrytme. I løpet av hvert dogn forandrer atmosfærens tilstand (lys, varme, fuktighet etc.) seg i et kretslop fra soloppgang til middag, solnedgang og midnatt. - Eksperimentene viser altså at vannet, - idet det rystes rytmisk på et bestemt klokkeslett, bringes inn i et større "felt" og derved får nye egenskaper alt etter dette "felt"s tilstand. Ved den rytmiske rystning kommer vannet i strømmende bevegelse. De enormt store indre overflater dannes i ustanselig form-forandring. Derved blir vannet "sensibilisert" for virkningene av det store "felt". Det blir i øket grad medium for livet.

Det vilde nu imidlertid være en stor overdrivelse å si at Theodor Schwenk ved disse eksperimenter har utforsket dette "felt". Men han har entydig påvist at der her er en sammenheng, som så naturligvis må utforskes videre.

Th. Schwenks nevnte bok inneholder meget mer enn beskrivelsen av disse eksperimenter. De danner grunnlaget for nye eksperimenter til utforskning av det som foregår ved "potensering" av stoffer. La oss antyde også noe av dette:

Man har for eksempel jernsulfat. Som utgangsstoff benyttet Schwenk 1% jernsulfatoppløsning. Man blander en viss mengde av denne med den tidobbelte vannmengde, og den nye blanding rystes rytmisk. La oss kalle dette første potens (D1) . Man tar 1/10 av denne mengde og blander dette med den tidobbelte vannmengde og ryster blandingen rytmisk. Dette er annen potens (D2) . Slik fortsetter man til 30. potens av jernsulfatoppløsningen (D30) . Jernsulfatmengden avtar da gradvis ved høyere potenser. Ja, etter den 24. potens skulde man etter vanlig molekylarteori ikke ha et eneste jernsulfatmolekyl tilbake i oppløsningen, da 10. i 24. potens er et høyere tall enn molekylantallet. Potenser over 24 skulde derfor være identiske med rent vann. Og for så vidt som man bare tar hensyn til stoffets vanlige kjemiske virkning, skulde man vente en gradvis jevnt avtagende virkningsgrad fra D1 til D24. - Eksperimentene viser entydig at dette ikke er tilfelle.

Th. Schwenk har gjennomført de ovenfor beskrevne serie-eksperimenter med den variasjon at det vann hvor kornene spirer denne gang er tilsatt jernsulfatoppløsning i forskjellige potensgrader fra D1 til D30. Det viser seg da at de vekst-intensitets-kurver man slik får, ikke er identiske med den tilsvarende kurve for destillert vann. Der kommer tydelige differensvirkninger også for potenser over den 24. potens. Og forskjellen mellom disse kurver og vannkurven er ikke jevnt avtagende fra D1 til D30. Der viser seg tre maksimale virkninger:

1. ved de laveste potensgrader,
2. ved den 12. potens og
3. etter den 20. potens. Og mellom disse tre maksima er der to desiderte områder med minimumsvirkninger. -

Man ser her, at ettersom stoffmengden av jernsulfatet reduseres, opptrer nye virkninger som tydeligvis ikke er bundet til stoffmengden. Reduksjonsmåten er imidlertid ikke likegyldig. Hvis man kaster en håndfull jernsulfat i Nordsjoen, skjer etterhvert en like sterk fortykning som ved høye potenser. Men de nye virkninger, som

ikke er bundet til stoffmengden, inntreer da ikke. De viser seg kun forsåvidt som fortyningen skjer gradvis og fremfor alt hver gang ved rytmisk rystning, hvor de enormt store indre overflater i ustanselig formforandring oppstår. (Dette gjelder potensering med vann som medium.) -

Efter de tallrike forsok som nu foreligger, er det bare dumt å benekte eksistensen av disse virkninger som ikke er bundet til den opprinnelige stoffmengde. Det er like dumt som å benekte eksistensen av Jupiters måner.

Men ellers er dette forskningsfelt et nytt område, hvor forskningsarbeidet bare så vidt er begynt. For der er en meget lang og tornefull vei fra det å påvise eksistensen av de nevnte virkninger til å gjennomskue dem så godt at man kan beherske dem og benytte dem, - for eksempel som medisiner. - En del forskningsresultater på denne lange vei er allerede offentliggjort. Undertegnede har besøkt fire forskjellige laboratorier, hvor der hver eneste uke gjøres serier av nye forsok i denne retning. Det resultatmateriale som her allerede foreligger, men som ennå ikke er offentliggjort, er både fyldig og klart oppbygget. Man kan derfor med spenning vente på de kommende publikasjoner fra Theodor Schwenk og fra disse andre forsokslaboratorier.

Försteutgave:

Mennesket, Bergen, 1956/2

www.joergensmit.org er webbadressen til material av og om Jørgen Smit.
Biografisk material, utgivelser, foredrag, arbeidsplasser o.s.v. utgitt av Rembert Biemond